

## USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Jiřího Derfla a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobkyně: **T. T. L.**, narozena X,  
bytem X,  
zastoupena Mgr. Ondřejem Fialou, advokátem,  
sídlem Václavské náměstí 808/66, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,  
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení o žádosti žalobkyně ze dne 28. 4. 2023 o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty vedeném pod sp. zn. OAM-32241/ZM-2023,

takto:

- I. Řízení se zastavuje.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni **se vrací** část zaplaceného soudního poplatku ve výši 1 000 Kč. Tato částka bude žalobkyni vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení.

### Odůvodnění:

1. Žalobou na ochranu proti nečinnosti podle § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou u zdejšího soudu dne 17. 8. 2023, se žalobkyně domáhala, aby soud vyslovil, že žalovaný je povinen vydat rozhodnutí v řízení o její žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu (zaměstnanecké karty) vedeném pod sp. zn. OAM-32241/ZM-2023, a to ve lhůtě stanovené soudem.
2. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že ve věci nečinný nebyl, prováděl veškeré nezbytné úkony za účelem vydání rozhodnutí. Dne 4. 8. 2023 byla vyhotovena předkládací zpráva, dne 24. 8. 2023 odeslána výzva k převzetí průkazu o povolení k dlouhodobému pobytu dne 6. 9. 2023 v 16:00 hod. Žalobkyně se k tomuto úkonu dostavila.
3. V replice ze dne 10. 10. 2023 reagovala žalobkyně na vyjádření žalovaného k žalobě, přičemž soudu oznámila, že jí žalovaný dne 6. 9. 2023 předal zaměstnaneckou kartu. Žalobkyně zdůraznila, že podle § 169t odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

„zákon o pobytu cizinců“), se v případě prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vydáním rozhodnutí rozumí převzetí průkazu o povolení k pobytu. Žalobkyně proto vyjádřila přesvědčení, že žalobu podala důvodně, neboť v době podání žaloby byl správní orgán nečinný.

4. Podáním ze dne 18. 10. 2023 vzala žalobkyně svou žalobu zpět, přičemž zdůraznila, že žalobu podala důvodně a bere ji zpět z důvodu pozdějšího chování žalovaného, který až v průběhu soudního řízení dne 6. 9. 2023 předal žalobkyni zaměstnaneckou kartu. Zároveň žalobkyně navrhl, aby soud žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 14 600 Kč.
5. Podle § 37 odst. 4 s. ř. s. platí, že *„navrhovatel může vzít svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl“*. Z § 47 písm. a) s. ř. s. přitom vyplývá, že soud řízení usnesením zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět.
6. Vzhledem k tomu, že projev vůle žalobkyně, jímž došlo ke zpětvzetí předmětné žaloby, byl zcela jednoznačný a nevzbudil pochybnosti o tom, že jím žalobkyně zamýšlela ukončení tohoto soudního řízení jeho zastavením, soud v souladu s § 47 písm. a) s. ř. s. řízení o předmětné žalobě zastavil.
7. Soud dále posuzoval požadavek žalobkyně na přiznání náhrady nákladů řízení vůči žalovanému.
8. Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba zamítnuta. Vzal-li však navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení.
9. Z citovaného ustanovení plyne, že účastníkům nevzniká právo na náhradu nákladů řízení podle míry úspěchu tehdy, jestliže řízení bylo ukončeno procesním rozhodnutím (mj. zastavením řízení). V takovém případě totiž nelze o procesním úspěchu vůbec uvažovat, přičemž zákon konstruuje pro rozhodnutí o náhradě nákladů řízení v případě zastavení řízení základní pravidlo, podle něhož nemá právo na náhradu nákladů řízení žádný z účastníků. Výjimku z tohoto pravidla představují dva případy, v obou je výsledkem řízení jeho zastavení, a to jednak uspokojení navrhovatele postupem dle § 62 s. ř. s., jednak zpětvzetí návrhu z důvodu pozdějšího chování odpůrce. V případě, že navrhovatel vezme návrh na zahájení řízení zpět, pak aniž by byl povinen sdělit důvody, pro které k tomuto úkonu přistoupil, je povinností soudu vzhledem k obsahu soudního a správního spisu posoudit, zda jeho příčinou není chování odpůrce po podání návrhu. K jednotlivým podmínkám aplikace této výjimky je třeba zdůraznit, že důvodem zpětvzetí návrhu na zahájení řízení musí být jednání odpůrce, k němuž došlo po zahájení řízení. Není však postačující, že odpůrce učinil úkon, v jehož důsledku byl nastolen stav požadovaný návrhem na zahájení řízení, jestliže samotný návrh vznik takového stavu neopodstatňoval. V této souvislosti se hodnotí nejen to, zda v důsledku chování odpůrce po podání návrhu na zahájení řízení nastal stav, který navrhovatel podáním návrhu sledoval, nýbrž i to, zda návrh byl v okamžiku zahájení řízení důvodný. Hodnotí se přitom nejen splnění podmínek soudního řízení, ale i věcná důvodnost návrhu.
10. V poměrech posuzované věci soud uvádí, že žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty byla podána u žalovaného dne 28. 4. 2023. Na vydání rozhodnutí o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty se použije obecná úprava lhůt k vydání

rozhodnutí zakotvená v § 71 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jak plyne z judikatury (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2020, č. j. 10 Azs 374/2019-33, bod 11). Žalovaný tudíž měl povinnost rozhodnout o žádosti bezodkladně, nejpozději však do 30 dnů od jejího podání, tj. do pondělí 29. 5. 2023, jelikož 30. den lhůty připadl na neděli, lhůta se prodloužila do pondělí v souladu s § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu. Soud podotýká, že správní řád v § 71 odst. 3 písm. a) a b) počítá s prodloužením lhůty ve vyjmenovaných případech. Soud však bral v úvahu opatření proti nečinnosti, vydané Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců jakožto nadřízeným správním orgánem dne 10. 7. 2023 pod č. j. MV-104167-3/SO-2023 (dále jen „opatření proti nečinnosti“), ve kterém nadřízený správní orgán bez bližšího uvedení délky lhůty, která se na dané správní řízení vztahuje, konstatoval, že lhůty dle § 71 odst. 3 nebyly dodrženy. Z opatření proti nečinnosti proto soud vycházel, neboť přijme-li nadřízený správní orgán opatření proti nečinnosti, je tím presumován fakt, že správní orgán byl nečinný. Soud již není oprávněn tento závěr přehodnocovat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012-41, publ. pod č. 2785/2013 Sb. NSS).

11. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalovaný výzvou ze dne 29. 5. 2023 vyzval žalobkyni k odstranění vad žádosti (předložení originálu cestovního dokladu), přičemž výzva byla doručena právnímu zástupci žalobkyně téhož dne. Ve výzvě byla poskytnuta lhůta 20 dnů k odstranění vad žádosti počítaná od doručení výzvy s upozorněním, že po dobu poskytnuté lhůty neběží lhůta pro vydání rozhodnutí. Originál cestovního pasu žalobkyně byl žalovanému předložen dne 1. 6. 2023. Z obsahu správního spisu dále plyne, že žalovaný vydal dne 4. 7. 2023 výzvu k odstranění vad žádosti (kvůli nedostatečným náležitostem žalobkyní předloženého dokladu o ubytování), přičemž výzva byla doručena právnímu zástupci žalobkyně dne 10. 7. 2023. Ve výzvě byla poskytnuta lhůta 14 dnů k odstranění vad žádosti počítaná od doručení výzvy s upozorněním, že po dobu poskytnuté lhůty neběží lhůta pro vydání rozhodnutí. Doklad o zajištění ubytování byl ve správním řízení doložen dne 2. 8. 2023, tedy až po uplynutí lhůty 14 dnů stanovené ve výzvě.
12. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců jakožto nadřízený správní orgán dne 10. 7. 2023 vydala na základě žádosti žalobkyně ze dne 9. 6. 2023 opatření proti nečinnosti, v němž shledala, že o žádosti mělo být rozhodnuto ve lhůtách uvedených v § 71 odst. 3 zákona správního řádu, které nebyly správním orgánem dodrženy, a proto nadřízený správní orgán přistoupil k vydání opatření podle § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu, kterým stanovil pro vydání rozhodnutí o žádosti lhůtu do 30 dnů ode dne, kdy přerušení řízení skončilo.
13. Podle § 169i odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„byl-li žadatel vyzván správním orgánem k odstranění vad podání, lhůta pro vydání rozhodnutí neběží ode dne, kdy správní orgán učinil tuto výzvu, do dne, kdy byly odstraněny nedostatky podání, nebo do dne, kdy marně uplynula lhůta, která byla žadateli poskytnuta k odstranění nedostatků podání.“*
14. Žalobkyně ve své argumentaci o důvodnosti podané žaloby uvedla, že výzva k odstranění vad žádosti byla jejímu právnímu zástupci doručena dne 29. 5. 2023 a přerušení řízení tak skončilo dne 19. 6. 2023. Lhůta stanovená nadřízeným správním orgánem v opatření proti nečinnosti tak dle žalobkyně marně uplynula dne 19. 7. 2023. Soud konstatuje, že z uvedeného výpočtu žalobkyně je zřejmé, že žalobkyně uvažovala tak, že lhůta pro vydání rozhodnutí neběžela pouze v souvislosti s první výzvou k odstranění vad ze dne 29. 5.

2023, avšak nezohlednila, že k dalšímu stavení lhůty pro vydání rozhodnutí došlo v souvislosti s druhou výzvou k odstranění vad ze dne 4. 7. 2023. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců jakožto nadřízený správní orgán ve svém opatření proti nečinnosti vydaném dne 10. 7. 2023 přikázala žalovanému, aby „do 30 dnů ode dne, kdy přerušení řízení skončilo, vydal rozhodnutí ve věci.“ Soud podotýká, že ve správním spise není založeno žádné rozhodnutí o přerušení řízení, z čehož soud usuzuje, že nadřízený správní orgán měl přerušením řízení na mysli situaci, kdy neběží lhůta pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 169i odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Je tedy třeba vyjasnit, zda nadřízený správní orgán měl na mysli stavení lhůty (přerušení řízení) dle první, nebo druhé výzvy k odstranění vad žádosti.

15. Žalobkyně zjevně ve své argumentaci vychází z toho, že nadřízený správní orgán měl na mysli v té době již skončené „přerušení řízení“ dle první výzvy k odstranění vad žádosti. Takovému výkladu by nasvědčovala skutečnost, že ve výroku opatření proti nečinnosti je použit minulý čas (*ode dne, kdy přerušení řízení skončilo*). Zároveň i v odůvodnění opatření proti nečinnosti je explicitně zmíněno pouze „přerušení řízení“ v souvislosti s první výzvou k odstranění vad žádosti. Proti uvedené argumentaci stojí fakt, že od učinění výzvy (29. 5. 2023) do odstranění vady (předložení cestovního pasu) dne 1. 6. 2023 v souladu s § 169i odst. 1 zákona o pobytu cizinců lhůta neběžela pouhé dva dny, přičemž počínaje od 1. 6. 2023 pokračovala lhůta ve svém běhu, jelikož byla vytýkaná vada odstraněna. Navíc v případě tohoto „skončení přerušení řízení“ šlo o okamžik již nastalý v minulosti, a tedy jasně časově určitelný, který by bylo nelogické při stanovení lhůty „obcházet“ takto složitým opisem namísto toho, aby lhůta byla stanovena výrazně jednodušeji pouhým počtem dnů. Jestliže navíc nadřízený správní orgán stanovil pro vydání rozhodnutí lhůtu „30 dnů ode dne, kdy přerušení řízení skončilo,“ pak by konec lhůty pro vydání rozhodnutí počítaje od prvního přerušení řízení připadl na pondělí 3. 7. 2023, jelikož 30. den lhůty připadl na sobotu, tudíž se lhůta prodloužila do pondělí v souladu s § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu. Při takovém výkladu by v době vydání opatření proti nečinnosti dne 10. 7. 2023 již celá lhůta 30 dnů uplynula, což zjevně nemohlo být úmyslem nadřízeného správního orgánu.
16. Při výkladu zastávaném žalobkyní, která počítala se stavením lhůty na 20 dnů v souladu s první výzvou k odstranění vad žádosti ze dne 29. 5. 2023 bez ohledu na skutečnost, že byla vada odstraněna (byl dodán cestovní pas) a stavení lhůty ze zákona skončilo, by dle výpočtu žalobkyně lhůta pro vydání rozhodnutí stanovená v opatření proti nečinnosti marně uplynula dne 19. 7. 2023, což by znamenalo, že v době vydání opatření proti nečinnosti již marně uplynuly více než dvě třetiny stanovené lhůty 30 dnů, což samo o sobě vzbuzuje pochybnosti, zda by takto stanovená lhůta byla úmyslem nadřízeného správního orgánu. Při výkladu žalobkyně je navíc pomíjen fakt, že žalobkyně byla vyzvána druhou výzvou k odstranění vad ze dne 4. 7. 2023 k doložení dokladu o ubytování, a to ve lhůtě 14 dnů, kdy po dobu 14 dnů lhůta k vydání rozhodnutí neběžela (§ 169i odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Za takovéto situace se soud přiklání k výkladu, že v opatření proti nečinnosti vycházel nadřízený správní orgán, byť to není výslovně zmíněno, ze skutečnosti, že na základě druhé výzvy k odstranění vad ze dne 4. 7. 2023 došlo k opětovnému stavení lhůty pro vydání rozhodnutí, pročez nadřízený správní orgán v opatření proti nečinnosti navázal stanovenou lhůtu 30 dnů pro vydání rozhodnutí až na odstranění vad dle druhé výzvy ze dne 4. 7. 2023, resp. na marné uplynutí lhůty k odstranění vad. Takový výklad je dle názoru soudu smysluplnější a odpovídá procesní

situaci, kdy teprve po odstranění vady, resp. marném uplynutí lhůty k odstranění vady, je možno přistoupit k vydání rozhodnutí o žádosti žalobkyně.

17. Při naznačeném výkladu tedy lhůta 30 dnů pro vydání rozhodnutí stanovená v opatření proti nečinnosti počala běžet až v návaznosti na marné uplynutí lhůty stanovené v druhé výzvě k odstranění vad ze dne 4. 7. 2023. Tato výzva byla doručena právnímu zástupci žalobkyně dne 10. 7. 2023, přičemž doklad ohledně ubytování měl být předložen do 14 dnů, tedy do pondělí 24. 7. 2023, což se nestalo. Od uvedeného dne pak běžela lhůta 30 dnů pro vydání rozhodnutí, která proto končila až dne 23. 8. 2023.
18. Soud shledal, že žalobkyně podala žalobu ke zdejšímu soudu již dne 17. 8. 2023, tedy v době, kdy ještě běžela lhůta pro vydání rozhodnutí dle opatření proti nečinnosti. Žalobkyně však mohla důvodně podat žalobu až následující den po marném uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí, tj. ve čtvrtek 24. 8. 2023. Téhož dne však byla žalobkyni předána na pracovišti žalovaného výzva k převzetí zaměstnanecké karty, ve které byla žalobkyně informována, že dne 6. 9. 2023 jí bude předána zaměstnanecká karta na pracovišti žalovaného. Za této situace nelze dle přesvědčení soudu dovodit, že by žalobkyně podala žalobu dne 17. 8. 2023 důvodně po marném uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí dle opatření proti nečinnosti, když žalobkyně mohla podat žalobu až dne 24. 8. 2023, ovšem tento den již neměla k podání žaloby důvod, jelikož tento den převzala výzvu k vyzvednutí zaměstnanecké karty.
19. Nadto soud poukazuje na skutečnost, že o prodloužení správního řízení v červenci a srpnu 2023 se přičinila do značné míry sama žalobkyně. Žalovaný totiž druhou výzvou k odstranění vad ze dne 4. 7. 2023 vyzval žalobkyni k předložení dokladu o ubytování ve lhůtě 14 dnů od doručení výzvy. Výzva byla doručena právnímu zástupci žalobkyně dne 10. 7. 2023, přičemž teprve dne 31. 7. 2023 zaslal právní zástupce požadovaný doklad žalovanému, tedy až po marném uplynutí lhůty. Doklad o ubytování byl doručen žalovanému dne 2. 8. 2023, kdy teprve žalovaný mohl přistoupit k vydání rozhodnutí. Žalobkyně však již o 15 dní později podala dne 17. 8. 2023 žalobu k soudu, a to při nejednoznačném výkladu lhůty pro vydání rozhodnutí stanovené v opatření proti nečinnosti. Takový postup žalobkyně s přihlédnutím k očekávatelnému vývoji správního řízení, možnostem soudu a délce soudního řízení nesvědčí o tom, že by podanou žalobou sledovala žalobkyně urychlení vydání správního rozhodnutí o její žádosti, což by mělo být smyslem podané žaloby. Postup žalobkyně spíše svědčí o její snaze získat prospěch z náhrady nákladů soudního řízení. Soud tedy neshledal důvody pro přiznání náhrady nákladů řízení žalobkyni, a proto bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 3 věta první s. ř. s.).
20. Jelikož řízení skončilo jeho zastavením před prvním jednáním, soud podle § 10 odst. 3 věty první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) rozhodl o vrácení části zaplaceného soudního poplatku. Podle zmíněného ustanovení platí, že soud vrátí z účtu zaplacený poplatek za řízení snížený o 20 %, nejméně však o 1 000 Kč, pokud bylo řízení zastaveno před prvním jednáním. Žalobkyně soudu uhradila za žalobu soudní poplatek ve výši 2 000 Kč, srážka odpovídající 20 % zaplaceného soudního poplatku činí 400 Kč, a proto soud snížil zaplacený soudní poplatek o 1 000 Kč a žalobkyni vrátí částku 1 000 Kč. V souladu s citovaným ustanovením soud rovněž rozhodl o tom, že uvedená částka bude žalobkyni vyplacena z účtu krajského soudu, a to v zákonné lhůtě (srov. § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích).

**Poučení:**

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz).

Ústí nad Labem 15. ledna 2024

Mgr. Václav Trajer, v. r.  
předseda senátu